

Sygn. akt: I C 539/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Rybarczyk
Protokolant:	stażysta Maciej Ochocki

po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2016 r. w Bydgoszczy

sprawy z powództwa **Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.**

przeciwko D. K. (1)

o zapłatę

1. Utrzymuje w mocy wobec pozwanej nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym w dniu 9 czerwca 2016 r. przez Sąd Okręgowy w Bydgoszczy pod sygnaturą I Nc 58/16.
2. Kosztami sądowymi od uiszczenia, których pozwana była zwolniona obciąża Skarb Państwa.

Sędzia Wojciech Rybarczyk

UZASADNIENIE

Powód Bank (...) S.A. w W. wniósł przeciwko pozwanym T. W. i D. W. (obecnie K.) pozew w postępowaniu nakazowym, w którym domagał się zasądzenia od pozwanych solidarnie na swoją rzecz kwoty 104.208,49 zł z odsetkami umownymi za okres od dnia 23.01.2016 r. do dnia zapłaty liczonymi od kwoty 92.681,92 zł naliczanymi według zmiennej stopy procentowej w wysokości 1,5 stopy procentowej ustalanej w oparciu o stopę referencyjną (...), zaokrągloną do drugiego miejsca po przecinku powiększoną o marżę banku w wysokości 3,35 pp w stosunku rocznym.

W uzasadnieniu powód wskazał, że strony zawarły umowę kredytową w dniu 30.06.2009 r. Pozwani nie wywiązali się z umowy w związku z czym bank pismem z dnia 7.01.2014 wypowiedział umowę. Powód wzywał pozwanych do zapłaty, na wezwanie odpowiedział pozwany T. W. wyrażając chęć ugodowej spłaty zadłużenia. Do dnia wniesienia pozwu pozwany nie przedstawił jednak propozycji spłaty.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym w dniu 9.06.2016 r. zasądzono solidarnie od pozwanych na rzecz powoda całą w/w kwotę wraz z odsetkami i kosztami procesu.

Od powyższego nakazu zarzuty wniosła pozwana D. K. (1). Wniosła ona o oddalenie powództwa w stosunku do niej.

W uzasadnieniu wskazała, że umowa kredytu została zawarta w trakcie trwania jej związku małżeńskiego z T. W. na cele budowlane – na dom stanowiący wyłączną własność jej męża. Od 16.03.2013 nie mieszka z mężem a w

dniu 10.02.2015 orzeczony został ich rozwód. Pozwana kwestionowała prawidłowość wypowiedzenia umowy oraz wezwania do zapłaty. Wskazała również, że żądana kwota i odsetki są zawyżone.

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 30.06.2009 r pozwani D. K. (1) i T. W. zawarli z powodem umowę kredytu budowlanego na mocy, której uzyskali kredyt w wysokości 100.000 zł. Kredyt przeznaczony był na remont budynku mieszkalnego położonego w J. przy ul. (...). Dom, na remont którego pozwani uzyskali kredyt był wyłączną własnością pozwanego T. W.. Spłata kredytu miała nastąpić w ratach zgodnie z harmonogramem stanowiącym załącznik do umowy. Pozwana D. K. (2) w umowie wskazała jako adres zamieszkania ul. (...), (...)-(...) J.. Zgodnie z § 7 pkt 5 pozwani zobowiązani byli do informowania banku o zmianie nazwiska, adresu zameldowania i miejsca zamieszkania.

/dowód: zeznania pozwanej D. K. (1) k 147

Umowa kredytowa z załącznikami k. 23-37/

Początkowo kredyt był spłacany przez pozwanych. W związku z problemami jakie pojawiły się w małżeństwie pozwanych D. K. (1) w dniu 16.03.2013 zmieniła miejsce zamieszkania przeprowadzając się do domu swoich rodziców znajdującego się na ulicy 3 – go maja 8 w J.. W dniu 10.02.2015 rozwiązano małżeństwo pozwanych przez rozwód. Pozwana wróciła do swojego panieńskiego nazwiska. O zmianie miejsca zamieszkania a następnie zmianie nazwiska pozwana nie poinformowała banku. Pozostawała w kontakcie z byłym mężem i odbierała korespondencję kierowaną na dotychczasowy adres.

/dowód: zeznania pozwanej D. K. (1) k 147

Zeznania świadka H. K. k. 146-147

Zeznania świadka K. K. (1) k. 139-140

Wyrok rozwodowy k. 83-84/

W związku z zaprzestaniem spłacania przez pozwanych kredytu powód pismem z dnia 7.01.2014 wypowiedział umowę kredytową. Pismo to zostało przesłane na adresy pozwanych wskazane w umowie kredytowej. Pozwany T. W. odebrał kierowaną do niego korespondencję. Pismo adresowane do pozwanej D. K. (1) (noszącej wówczas nazwisko (...)) zostało również odebrane pod tym adresem lecz nie przez pozwaną ale inną osobę o nazwisku M. W., która poinformowała doręczyciela, że jest matką pozwanej. Pozwany T. W. skierował do powoda pismo, w którym deklarował gotowość spłaty zadłużenia czego ostatecznie jednak nie uczynił. Bank skierował do pozwanych w dniu 30.11.2015 wezwanie do zapłaty. Wezwanie to dla pozwanej D. K. (1) przesłane zostało na adres wskazany w umowie, gdzie było awizowane. Pozwanej przekazano jednak w/w awizo i w dniu 5.12.2015 r odebrała osobiście przesyłkę. W miejscowości J. zamieszkuje kilka rodzin o nazwisku K. i zdarzały się wypadki pomyłek w doręczeniu korespondencji.

/dowód: zeznania pozwanej D. K. (1) k 147

Zeznania świadka H. K. k. 146-147

Zeznania świadka K. K. (1) k. 139-140

Wypowiedzenie umowy i dowody doręczenia k. 38-41, 104-107,

Wezwania do zapłaty z dowodami doręczenia k. 42-47

Pismo pozwanego k. 48

Pismo pełnomocnika powoda z 30.11.2015/

Wysokość zobowiązań pozwanych wobec powoda wynosi łącznie 104.208,49 zł na którą to kwotę składają się kapitał w wysokości 92.681,92 zł oraz odsetki karne w wysokości 11.526,57 zł.

/dowód: W. z ksiąg bankowych k. 20

Historia kredytu i zadłużenia k. 108-120/

Sąd uznał za wiarygodne zeznania pozwanej D. K. (1) oraz zeznania świadków H. K. i K. K. (1). Zeznania pozwanej oraz świadków są spójne i wzajemnie się potwierdzają znajdują potwierdzenie także w przeprowadzonych w sprawie dowodach z dokumentów. Z zeznań tych wynika jednoznacznie, że pozwana od marca 2013 r nie zamieszkiwała pod adresem wskazanym w umowie kredytowej, nie powiadomiła jednak powoda o swoim nowym adresie zamieszkania a kierowana do niej przez bank korespondencja przesyłana była na dotychczasowy adres.

Za wiarygodne Sąd uznał dowody z w/w dokumentów albowiem strony nie kwestionowały ich autentyczności ani prawdziwości zawartych w nich twierdzeń. Za częściowo wiarygodny Sąd uznał jednak dokument w postaci dowodu doręczenia pozwanej wypowiedzenia umowy kredytowej. Dokument ten nie zasługuje na wiarę w części w jakiej wynika z niego, że korespondencja została odebrana przez matkę pozwanej. Okolicznością nie budzącą żadnych wątpliwości jest to, że matka pozwanej nie zamieszkiwała nigdy w domu przy ulicy (...) oraz to, że ma ona na imię H. a nie M. jak wpisano w dowodzie doręczenia. W związku z tym osobą, która odebrała przesyłkę przeznaczoną dla pozwanej niewątpliwie nie była jej matka.

Sąd zważył co następuje:

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd uznał żądania powoda skierowane wobec pozwanej D. K. (1) za uzasadnione. W pierwszej kolejności wskazać należy, że w przedmiotowej sprawie okolicznością bezsporną był fakt, że pozwana D. K. (1) wraz ze swoim byłym mężem zawarła umowę kredytową w dniu 30.06.2009 r. Pozwana nie kwestionowała powyższej okoliczności oraz warunków umowy. W związku z tym zawarte w zarzutach od nakazu zapłaty twierdzenia pozwanej, że żądanie zasądzenia należności z tego tytułu solidarnie od obojga pozwanych jest bezzasadne gdyż kredyt był przeznaczony na remont domu będącego własnością jej byłego męża, który zobowiązał się go spłacić nie mają żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Pozwani zaciągnęli zobowiązanie wspólnie i wspólnie zobowiązali się spłacać kredyt w związku z tym są oni dłużnikami solidarnymi co zgodnie z przepisem art. 366 § 1 kc uprawnia wierzyciela do domagania się zapłaty od obojga pozwanych. Fakt rozwiązania małżeństwa pozwanych przez rozwód oraz ich ustalenia co do spłaty zadłużenia nie wpływa w związku z tym w żaden sposób na ich obowiązki wynikające z zawartej z bankiem umowy kredytowej.

Pozwana w zarzutach od nakazu zapłaty zakwestionowała również wysokość zadłużenia i odsetek. Nie wskazała jednak żadnych konkretnych zarzutów wobec sposobu ustalenia wysokości zadłużenia przez powoda. Ograniczyła się wyłącznie do stwierdzenia, że wskazana kwota nie odzwierciedla faktycznie spłaconych rat a odsetki są rażąco wysokie i mogą być sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego. Pozwana nie przedstawiła jednak ze swojej strony żadnych dowodów na potwierdzenie tych zarzutów, nie zakwestionowała również w żaden sposób prawidłowości wyliczeń powoda zawartych w wyciągu z ksiąg rachunkowych banku opartych o załączoną historię rachunku i zadłużenia. W ocenie Sądu wysokość zadłużenia została udowodniona przez powoda przedstawionymi w sprawie dowodami z dokumentów. Z dokumentów tych wynika również, że wysokość żądanych odsetek nie przekracza wysokości odsetek maksymalnych. Jak bowiem wynika z wyciągu z ksiąg bankowych odsetki wynosiły 7,23% w skali roku.

W ocenie Sądu podniesiony przez pozwaną zarzut, że umowa nie została jej skutecznie wypowiedziana jest również bezzasadny. Wyniki postępowania dowodowego wskazują wprawdzie na to, że pismo zawierające wypowiedzenie umowy kredytowej nie zostało doręczone pozwanej i zostało odebrane przez inną osobę jednak pozwana niewątpliwie

uzyskała wiedzę o wypowiedzeniu umowy i wysokości zadłużenia jeszcze przed wniesieniem przez powoda pozwu albowiem w grudniu 2015 r dotarło do niej wezwanie do zapłaty. Ponadto pozwana przyznała również, że po zmianie miejsca zamieszkania nie poinformowała o tym powoda, podobnie jak nie poinformowała go o późniejszej zmianie miejsca zameldowania i nazwiska. Zaniechanie pozwanej stanowiło naruszenie obowiązku jaki przyjęła zawierając umowę kredytową. W § 7 pkt 5 pozwana zobowiązała się do informowania powoda o każdej zmianie nazwiska, adresu zameldowania i miejsca zamieszkania. Wobec braku takiej informacji ze strony pozwanej powód miał wszelkie podstawy do tego aby kierować korespondencję na dotychczasowy adres pozwanej.

Powyższe okoliczności wskazują na to, że fakt, iż oświadczenie powoda o odstąpieniu od umowy nie zostało przez pozwaną odebrane jest następstwem niedopełnienia przez nią obowiązku poinformowania powoda o zmianie adresu. W związku z tym konsekwencje zaniedbania pozwanej nie mogą wywoływać ujemnych dla powoda skutków prawnych.

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd uznał żądanie powoda za całkowicie uzasadnione na podstawie art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. – Prawo bankowe (Dz.U.2015.128 j.t.), zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu i w związku z tym na podstawie art 496 kpc utrzymał w mocy wobec pozwanej D. K. (1) nakaz zapłaty wydany w dniu 9.06.2016 pod sygnaturą I Nc 58/16 a kosztami sądowymi od uiszczenia, których pozwana była zwolniona obciążono Skarb Państwa.

SSO Wojciech Rybarczyk